

Sygn. akt VII U 591/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r. w Warszawie

sprawy K. L.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania K. L.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 5 lutego 2015 roku, znak: (...)

- zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje K. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 01 listopada 2014 roku na stałe.

Sygn. akt VII U 591/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 lutego 2015 r. znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonemu K. L. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji ww. organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 5 lutego 2015 r. znak (...), k.16, tom III a.r.).

K. L., złożył w dniu 17 marca 2015 r. za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym) odwołanie od decyzji z dnia 5 lutego 2015 r. znak (...). W uzasadnieniu decyzji ubezpieczony wskazał, że ZUS w ocenie jego stanu zdrowia powołał się na badania z przed 4 lat, które stanowiły dowód w zakończonej już sprawie. Ponadto odwołujący stwierdził, że organ rentowy przy uwzględnianiu stanu zdrowia odwołującego pominął badanie (...) z dnia 17 czerwca 2014 r., które dołączył do dokumentacji w czasie wizyty u orzecznika ZUS. Ubezpieczony dodał również, iż jego stan zdrowia uległ pogorszeniu, narastają u niego dolegliwości ruchowe związane z nieodwracalnym sztywnieniem palców prawej nogi wraz z objawem opadania stopy, drętwienie stawu biodrowego, kolanowego w znacznej mierze uniemożliwiają chodzenie. Ponadto ubezpieczony wskazał, że ma wątpliwości co do sposobu przeprowadzenia badania spirometrycznego. Do odwołania wnioskodawca dołączył również kserokopię dokumentów, na które składają się: rezonans kręgosłupa odcinka piersiowego, wyniki badań (...), a także wyniki badań rentgenowskich kręgosłupa.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 16 kwietnia 2015 r. zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wskazał, że w 10-leciu ustalonym przed dniem zgłoszenia wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy przesuniętym o okres pobierania renty z tytułu niezdolności do pracy tj. od 3 stycznia 2004 r. do 2 września 2014 r. odwołujący udowodnił staż pracy wynoszący łącznie 6 lat, 3 miesiące i 13 dni. Ponadto organ rentowy wskazał, że ubezpieczony w toku postępowania skierowany został na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 21 grudnia

2014 r. stwierdziła, że nie jest on niezdolny do pracy. Jednocześnie na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania, Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustalił ogólny staż pracy odwołującego w wymiarze 34 lat, 9 miesięcy i 18 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Mając na względzie powyższe ustalenia, decyzją z dnia 5 lutego 2015 r. znak: (...), organ rentowy odmówił wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy

(odpowiedź na odwołanie z dnia 16 kwietnia 2015 r. k.14 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. L., urodzony w dniu (...), w dniu 3 marca

2015 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy.

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 13 listopada 2011 r., stwierdził, że ubezpieczony nie jest całkowicie niezdolny do pracy. Na skutek wniesienia przez odwołującego sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującego, wydała w dniu 31 grudnia 2014 r., orzeczenie na mocy którego uznała, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 13 listopada 2014 r. k.7, tom III a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 31 grudnia 2014 r. k.13, tom III a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał w dniu 5 lutego 2015 r. decyzję znak: (...), odmawiającą ubezpieczonemu prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że ubezpieczony nie spełnia pierwszego warunku niezbędnego do przyznania na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a mianowicie Komisja Lekarska ZUS uznała, że odwołujący nie jest osobą całkowicie niezdolną do pracy (decyzja z dnia 5 lutego 2015 r. znak: (...), k. 16, tom III a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, K. L. złożył odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 17 marca 2015 r. k.2-13 a.s.).

W toku postępowania Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu diabetologii, pulmonologii, ortopedii i kardiologii celem ustalenia czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej począwszy od dnia 1 listopada 2014 r., czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego to na czym ona polegała.

W opinii z dnia 9 czerwca 2015 r. biegły sądowy z zakresu ortopedii i traumatologii – M. R., podniósł iż stwierdzone schorzenia w obrębie narządów ruchu (schorzenie kręgosłupa) samoistnie nie powodują co najmniej częściowej niezdolności do pracy, mogą jedynie przyczyniać się do uznania częściowej niezdolności do pracy z powodu schorzeń internistycznych. Ponadto biegły wskazał, że jego opinia jest zgodna z orzeczeniem lekarskim organu rentowego (opinia z dnia 9 czerwca 2015 r. k.32 – 33 a.s.).

W opinii z dnia 2 lipca 2015 r. biegły sądowy z zakresu kardiologii – K. K. stwierdził, że rozpoznane schorzenia kardiologiczne ubezpieczonego nie naruszają sprawności organizmu w stopniu dającym podstawy do

orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy (zarówno całkowitej jak i częściowej) (opinia z dnia 2 lipca 2015 r. k.45-46 a.s.).

W opinii z dnia 6 października 2015 r. biegły sądowy z zakresu diabetologii – E. R. wskazała, że w jej opinii przebieg schorzenia u odwołującego jest stabilny bez ostrych powikłań cukrzycy bez niedocukrzeń. Biegła nie stwierdziła również późnych powikłań cukrzycy. Ubezpieczony nie wymagał hospitalizacji z powodu cukrzycy. Biegła podsumowała, że przebieg schorzenia jakim jest cukrzyca i stopień jego zaawansowania nie sprowadzał i nie sprowadza u ubezpieczonego niezdolności do pracy (opinia z dnia 6 października 2015 r. k.52 -53 a.s.).

W opinii z dnia 9 grudnia 2015 r. biegły sądowy z zakresu pulmonologii – B. Ż. wskazała, że biorąc pod uwagę wykształcenie i dotychczasowy charakter pracy odwołującego (głównie fizyczna), ze względu na utrzymujące się zaburzenia obturacyjne,

z przyczyn pulmonologicznych, ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy od dnia 1 listopada 2014 r., na stałe (opinia z dnia 9 grudnia 2015 r. k.67 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 23 grudnia 2015 r. organ rentowy wniósł o uzupełnienie opinii z dnia 8 grudnia 2015 r., wydanej przez biegłego sądowego z zakresu pulmonologii. Ponadto organ rentowy oświadczył, że nie wnosi uwag do opinii biegłego z zakresy ortopedii, kardiologii oraz diabetologii.

Na rozprawie w dniu 30 grudnia 2015 r. ubezpieczony podniósł, że nie wnosi uwag do opinii biegłych sądowych. Ponadto oświadczył, że otrzymał rentę do końca października

2014 r. Odwołujący wskazał, że w ostatnim czasie, przez około rok i 2 miesiące pracował jako ślusarz, a przez długie lata pracował jako operator wózka widłowego.

W związku z powyższym Sąd postanowił dopuścić dowód z opinii biegłego sądowego lekarza neurologa celem ustalenia czy odwołujący jest zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej począwszy od dnia 1 listopada 2014 r., czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres, jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego to na czym ona polegała.

W opinii z dnia 17 maja 2016 r. biegły sądowy z zakresu neurologii – B. A. wskazała, że przy aktualnym stopniu zaawansowania i nasileniu objawów, brak obecnie jest znaczącego trwałego upośledzenia funkcji organizmu ubezpieczonego sprowadzającego jego długotrwałą niezdolność do pracy, co jest zgodne z oceną Komisji Lekarskiej ZUS. W opinii biegłej stwierdzone u ubezpieczonego schorzenia mogą w okresach zaostrzeń dolegliwości wymagać leczenia i rehabilitacji w ramach czasowej niezdolności do pracy tj. zwolnienia lekarskiego.

Na rozprawie w dniu 22 września 2016 r. strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska. Ponadto pełnomocnik organu rentowego cofnął wniosek o dopuszczenia dowodu z opinii biegłego lekarza pulmonologa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy i aktach rentowych odwołującego. Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Jednocześnie w toku sprawy, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu: diabetologii, pulmonologii, ortopedii, kardiologii oraz neurologii celem jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia odwołującego.

Orzekając w niniejszej sprawie, Sąd oparł się jednak wyłącznie na miarodajnej w jego ocenie opinii biegłego sądowego z zakresu pulmonologii – B. Ż. – uznając, że jest to biegły z zakresu medycyny adekwatnej do schorzeń, które czynią odwołującego osobą częściowo niezdolną do pracy. Opinia wydana przez ww. biegłego sądowego wskazały

bowiem, że istnieją przesłanki uzasadniające uznanie ubezpieczonego za osobę częściowo niezdolną do pracy, co tym samym podważyło opinię Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 31 grudnia 2014 r. oraz wydaną na jej podstawie decyzję organu rentowego z dnia 5 lutego 2015 r., odmawiającą przyznania skarżącemu dochodzonego przez niego świadczenia, od której odwołanie stanowi przedmiot niniejszego postępowania. Sąd Okręgowy w pełnym zakresie podzielił opinie biegłego sądowego z zakresu pulmonologii, który w sposób jednoznaczny wskazał, że stale utrzymujące się zaburzenia obturacyjne, z przyczyn pulmonologicznych kwalifikują ubezpieczonego do częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 listopada 2014 r. Biegły podkreślił, że ze względu na współistniejące (...), odwołujący nie rokuję poprawy stanu zdrowia. Na tej podstawie biegły uznał, że istnieją ewidentne przyczyny pozwalające uznać ubezpieczonego za osobę częściowo niezdolną do pracy od dnia 01 listopada 2014 r. Sąd podzielił wnioski wynikające z opinii ww. biegłego sądowego, ponieważ opinia ta sporządzona została w sposób rzetelny, po osobistym przebadaniu ubezpieczonego oraz bardzo szczegółowej i wszechstronnej analizie dokumentacji zgromadzonej w aktach rentowych, przy czym biegły legitymował się fachową wiedzą oraz odpowiednim doświadczeniem zawodowym. W ocenie Sądu, dokonana przez biegłego diagnoza schorzeń występujących u wnioskodawcy jest prawidłowa, zaś wnioski wynikające z opinii korespondują ze zgromadzoną dokumentacją medyczną oraz bazują na wynikach przeprowadzonego badania, co czyni opinię wewnętrzną spójną, logiczną i kompletną. Opinia w sposób jednoznaczny i przejrzysty obrazuje stan zdrowia odwołującego i w oparciu o aktualne wskazania wiedzy medycznej kategorycznie rozstrzyga kwestię wpływu stwierdzonych u niego schorzeń na jego zdolność do pracy. Z tych też powodów, Sąd w pełni podzielił wnioski wynikające ze wskazanej powyżej opinii sądowno-lekarskiej odnośnie częściowej niezdolności badanego do pracy zarobkowej. Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie K. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 lutego 2015 r. znak: (...), jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W treści wskazanej powyżej regulacji zostały określone warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania, co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy) (por. wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.

Przepis art. 12 powołanej wyżej ustawy rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy - całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Przesłanka niezdolności do jakiegokolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Przechodząc do merytorycznej oceny zasadności złożonego przez ubezpieczonego K. L. odwołania wskazać należy, że zaskarżona decyzja organu rentowego jest nieprawidłowa, gdyż nie odpowiada rzeczywistemu stanowi rzeczy. W niniejszej sprawie, Sąd uwzględnił opinię wydaną przez biegłą z zakresu pulmonologii B. Ż. i uznał ją za wyczerpującą, poddającą wszechstronnej analizie stan zdrowia ubezpieczonego K. L.. Wnioski zawarte w przedmiotowej opinii nie nasuwają wątpliwości, co do ich trafności, zatem brak było podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego. Biegła jest bowiem doświadczonym specjalistą z tej dziedziny medycyny, która odpowiada głównym schorzeniom ubezpieczonego. Opinię wydała po zapoznaniu się ze wszystkimi dokumentami leczenia przedłożonymi przez ubezpieczonego. W ocenie Sądu biegła rzeczowo uzasadniła swoje stanowisko odnośnie zdiagnozowanych u wnioskodawcy schorzeń i ich wpływu na jego zdolność do pracy. Wskazać przy tym należy, że organ rentowy również nie wnosił żadnych uwag do opinii ww. biegłej sądowej. Biegła ta w sposób jednoznaczny wskazała, odwołujący ze względu na zaburzenia obturacyjne jest osobą częściowo niezdolną do pracy. Biegła podkreśliła przy tym, że ze względu na współistniejące (...), ubezpieczony nie rokuje poprawy stanu zdrowia. Biegła uznała zatem że odwołujący jest osobą częściowo niezdolną do pracy od dnia 1 listopada 2014 r. na stałe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 5 lutego 2015 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznał odwołującemu K. L. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy na okres od dnia 1 listopada 2014 r. na stałe o czym orzekł w sentencji wyroku.